

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Gf. III. 30.066/2013/6. szám

A Debreceni Ítéltábla a Dobrossy és Társa Ügyvédi Iroda (ügyvédi iroda címe, ügyintéző: Dr. Alexa Anikó ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek-, a Hegyeshalmi Ügyvédi Iroda (ügyvédi iroda címe, ügyintéző: Dr. Hegyeshalmi Zoltán ügyvéd) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen kölcsönszerződésből eredő követelés iránt indított perében, a Debreceni Törvényszék 2012. november 29. napján kelt, 1.G.../2011/27. számú ítélete ellen az alperes részéről 29. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban - a 2013. június 25. napján megtartott nyilvános fellebbezési tárgyaláson - meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 381 000 (Háromszáznyolcvanegyezer) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

Az elsőfokú bíróság a 27. sorszámú ítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 18 000 000 Ft tőkét, és ennek 2012. június 30. napjától a kifizetés napjáig járó évi 28 %-os mértékű késedelmi kamatát, továbbá 20 377 029 Ft lejárt kamatot, és ebből 7 238 029 Ft után 2012. június 30. napjától a kifizetés napjáig járó, a mindenkorli jegybanki alapkamat kétszeresével megegyező mértékű késedelmi kamatot, valamint 1 839 800 Ft perköltséget.

Az ítéletében megállapított tényállás szerint a peres felek 2006. december 31-én 18 000 000 Ft kölcsönösszegre diszkont hitelszerződést kötöttek 2007. december 31-ei lejáratl. A szerződés szerint a kölcsön összegéből 7 868 156 Ft-ot az E. Rt. által a felperestől felvett kölcsönkövetelés engedményezési szerződéssel való kivásárlására, 3 500 000 Ft-ot a B. Kft. által az alperes részére folyósított kölcsön megfizetésére, 5 000 000 Ft-ot pedig a felperes

által 2005. március 7-én részvény átruházási szerződéssel az alperestől megvásárolt 5 000 000 Ft névértékű részvény visszavásárlási ellenértékének a megfizetésére fordít a felperes. A felsorolt tételek összegét 16 368 156 Ft-ban állapították meg, az ügyleti kamat mértékét a lejárat időpontjáig 9,09 %-ban határozták meg azzal, hogy ha a lejáratkor nem teljesít az alperes, abban az esetben a felperes hirdetményében szereplő kamatmértéket köteles a tényleges teljesítés napjáig megfizetni havi elszámolás keretében, ami a szerződéskötés időpontjában 22 % volt.

Rögzítették azt is, hogy késedelem esetén a tőkére vonatkozóan évi 6 %-os késedelmi kamatot, a kamatra vonatkozóan pedig a mindenkori jegybanki alapkamat kétszeresét is köteles az alperes megfizetni.

A felperes a kölcsönösszegeből levonta az ügyleti kamat összegét, és a különbözetet folyósította az előbb megjelölt összegben.

2006. december 31-én, a hitelszerződés megkötésével azonos időpontban engedményezési szerződés is létrejött a felperes, mint engedményező, valamint az alperes, mint engedményes között, amellyel a felperes az E. Rt-vel szemben fennálló 7 868 156 Ft tőkéből és kamataiból álló követelését az alperesre ruházta ugyanilyen ellenérték mellett.

A felek 2006. december 31. napján részvény átruházási szerződést is kötöttek, amelyben a felperes eladta az alperesnek az E. Rt-ben meglévő 25 000 000 Ft névértékű részvényét 5 000 000 Ft vételár ellenében.

Az alperes a fizetési kötelezettségének nem tett eleget.

A felek 2009. október 14-én fizetési megállapodást kötöttek. Ennek 3.) pontjában az alperes elismerte, hogy 2009. augusztus 31. napján 18 000 000 Ft összegű kölcsöntartozása, 6 999 000 Ft lejárt, illetve 2009. szeptember 1. napjától a kifizetés napjáig járó évi 22 %-os ügyleti kamattartozása, 1 830 000 Ft lejárt és 2009. szeptember 1. napjától a kifizetés napjáig járó évi 6 %-os késedelmi kamattartozása, továbbá a lejárt ügyleti kamattartozás után 139 772 Ft késedelmi kamat és 2009. szeptember 1. napjától a kifizetés napjáig járó, a mindenkori jegybanki alapkamat kétszeresének megfelelő késedelmi kamat, továbbá 950 000 Ft perköltség tartozása áll fenn a felperessel szemben.

A felek megállapodtak abban, hogy az alperes a fennálló tartozását részletekben teljesíti akként, hogy 4 000 000 Ft-ot 2009. december 20. napjáig, 11 000 000 Ft-ot 2010. április 30. napjáig, a teljes hátralékot pedig 2010. szeptember 30. napjáig fizeti meg.

A megállapodás 10.) pontjában rögzítették, hogy ha az adós a fizetési kötelezettségét nem, vagy késedelmesen teljesíti, a hitelezőnek jogában áll a megállapodást felmondani, ezzel egyidejűleg a teljes tartozás egy összegben esedékessé válik, és megnyílik a hitelező kielégítési joga a teljes követelés iránt, a tőke egy részének, valamint a felhalmozott kamatoknak az elengedésére vonatkozó kedvezmény hatályát veszti, a késedelmi kamat a szerződés aláírásától kezdve kiterhelésre kerül.

Az alperes 2011. február 5. napján szerződést kötött a J. Kft-vel, amelyben az alperes kötelezettséget vállalt arra, hogy tanácsadóként közreműködik a felperes értékesítésében. A megbízás teljesítéséért egyösszegű sikerdíjat állapítottak meg, amelyre két együttes feltétel teljesülése esetén vált jogosulttá az alperes: a felperes vagy annak valamely üzletága a szerződés aláírásától számított 180 napon belül értékesítésre kerül, azaz a befektetést rögzítő szerződés(ek) ezen határidőn belül aláírásra kerülnek és a vételárból legalább 200 000 000 Ft befolyt az eladóhoz.

A bruttó 30 000 000 Ft sikerdíj kifizetéséről úgy állapodtak meg, hogy az adóelőleg összegével csökkentett összegbe beszámításra kerül a megbízottnak a felperessel szemben fennálló tartozásából 11 000 000 Ft, ami a megállapodáson az alperes által eszközölt javítás szerint a tartozás 2011. február 15-ei egyenlege volt. Amennyiben a megbízott sikerdíjra válik jogosulttá, a megbízó a felperes képviselőjeként nyilatkozik arról, hogy a beszámítást követően fennmaradt hányadot elengedi. Abban az esetben, ha az alperes nem válik jogosulttá sikerdíjra, úgy a kölcsönszerződés rendelkezései továbbra is irányadók maradnak.

A felperes a fizetési megállapodást 2011. október 20-án kelt nyilatkozatával felmondta, a felmondás az alperes részére a 2011. december 8-ai tárgyaláson került kézbesítésre.

Az alperes 2009. december 17. napján 4 000 000 Ft-ot teljesített a felperesnek, amelyből a felperes 2 014 093 Ft-ot ügyleti, 1 985 907 Ft-ot pedig késedelmi kamatra számolt el.

Az alperes fennálló tartozása 2010. június 30. napján 18 000 000 Ft tőke, és 21 558 219 Ft-ot meghaladó kamat volt.

A felperes 2009. február 20. napján fizetési meghagyás kibocsátását kérte az alperessel, mint kötelezettel szemben 18 000 000 Ft tőke, és járulékaik megfizetése iránt. Az alperes ellentmondása folytán perré alakult eljárás a felek közös kérelme alapján több alkalommal szünetelt.

A felperes a módosított keresetében kérte az alperes kötelezését 18 000 000 Ft tőketartozás és 9 125 000 Ft lejárt ügyleti kamatnak, valamint a tőkeösszeg 2012. június 30. napjától a kifizetés napjáig járó évi 22 %-os mértékű ügyleti kamatának, 4 014 000 Ft késedelmi kamatnak, valamint a tőkeösszeg 2012. június 30. napjától a kifizetés napjáig járó évi 6 %-os mértékű késedelmi kamatának, 9 125 000 Ft (2012. június 30. napjáig számított) ügyleti kamattartozás után 7 238 029 Ft késedelmi kamatnak, valamint 2012. június 30. napjától a kifizetés napjáig járó, a mindenkorin jegybanki alapkamat kétszeresével megegyező mértékű késedelmi kamatának, valamint perköltsége megfizetésére.

Az alperes az ellenkérelmében nem vitatta azt, hogy a felperessel finanszírozási szerződést kötött, ezt azonban állítása szerint a J. Kft-vel, mint a felperes többségi tulajdonosával megkötött megbízási szerződéssel együtt kell értelmezni.

Ez utóbbi szerződés 4.) pontja szerint a felperessel szemben fennálló tartozása 11 000 000 Ft. A felperes keresetében megjelölt követelést ezen tőkeösszegben elismerte, de arra is hivatkozott, hogy a megbízási ügylet még nem zárult le, ezért a teljes követelést idő előttinek tartja.

Előadta, hogy a 11 000 000 Ft-os hátralék összegének meghatározása során a felek elszámolták az alperes által a felperesnek végzett tevékenység díját is.

Utóbb arra is hivatkozott, hogy a felperes alapkövetelése egy, a felperes és a perben nem álló E. Rt. között létrejött faktoring szerződés alapján történt faktorálással függött össze. E szerződés alapján nem történt meg megfelelő elszámolás, ezért megalapozatlannak tartotta a felperes 18 000 000 Ft összegű kölcsönkövetelését.

A perben fenntartotta a hátralék összegét rögzítő megbízási szerződésre történt hivatkozását. Előadása szerint a felperesnek a vele szembeni valós követelése csupán egy részvényvásárlással összefüggő 5 000 000 Ft-os követelés, illetve 3 000 000 Ft körüli

személyi kölcsöntartozásból eredő követelés, ezt meghaladóan az alperesnek nem volt tartozása, és nem állt az alperes kapcsolatban a B. Kft-vel.

Alperes a 18. sorszámú beadványában arra is hivatkozott, hogy a felperes az E. Rt. egyik követelését faktorálta, amelynek 80 %-át átutalta az E. Rt-nek, azonban a követelés teljes összegét hajtotta be a kötelezetten. Állította, hogy a felperes nem létező követelést engedményezett az alperesre.

A részvény adásvételi, illetve az engedményezési szerződéssel kapcsolatban utalt arra is, hogy azok időpontjában az E. Rt. már felszámolás alatt volt, amelyről a felperesnek tudnia kellett.

Fenntartotta azt az álláspontját, hogy nem állt üzleti kapcsolatban a B. Kft-vel, azonban nem kérte könyvszakértő kirendelését arra vonatkozóan, hogy a felperes részéről történt-e a B. Kft. felé teljesítés, mivel azt nem vitatta, hogy a könyvelésben 3 500 000 Ft-tal növekedett a B. Kft-nek a felperesben lévő tagi kölcsöne.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét alaposnak találta.

A peres iratok közzé becsatolt, 2009. október 14. napján a felek által megkötött fizetési megállapodásban szereplő alperesi tartozás elismerésre figyelemmel a Ptk. 242. § (1) bekezdése alapján az alperesnek kellett bizonyítania azt, hogy a tartozása nem áll fenn.

A E. Rt-vel szemben fennálló 7 868 156 Ft összegű követelés ellenértékével kapcsolatban - figyelemmel az alperes ellenkérelmében előadott hivatkozásaira - az elsőfokú bíróság a felperes által becsatolt ... számú kölcsönszerződés, valamint a bankszámla kivonat alapján azt állapította meg, hogy a felperes 2005. október 26-án 10 000 000 Ft kölcsön nyújtására vonatkozóan kötött szerződést az E. Rt-vel, a szerződés alapján a felperes a kölcsönösszeget folyósította. A 2006. december 31-én kelt engedményezési szerződéssel ezen kölcsönszerződés alapján fennálló követelések engedményezésére került sor.

Az alperes által hivatkozott faktoring szerződés 2005. július 19-én jött létre a felperes és az E. Rt. között, összesen 25 125 000 Ft bruttó összegű számlakövetelés megvásárlására, amely tartozást a perben nem álló R. Kft. 2006. április 24. napján valóban megfizetett a felperesnek. Az alperes által hivatkozott engedményezési szerződés azonban nem ezen követelésre vonatkozott.

Az elsőfokú bíróság megalapozatlannak találta alperesnek az arra történt hivatkozását is, hogy az E. Rt. részvényeinek adásvételére vonatkozó, illetve az E. Rt-vel szemben fennálló követelés engedményezésről szóló szerződések megkötésének időpontjában az E. Rt. már felszámolás alatt állt, így sem a követelés, sem részvények nem képviselték a szerződésben rögzített értéket.

Az alperes a Ptk. 236. § (1) bekezdésében rögzített határidőn belül nem támadta meg a szerződéseket a Ptk. 210. § (1) bekezdése szerinti tévedésre hivatkozva, holott a közhiteles cégnyilvántartásban a felszámolás elrendelésével kapcsolatos adatváltozás már 2006. november 30. napjától szerepelt, így az ezzel kapcsolatos tévedésére az alperes alappal nem is hivatkozhatott.

Mivel a jelen perben a felperes nem az engedményezett követelés, illetve a részvény ellenértékét követeli az alperestől, ezért ezekre a tényekre az alperes kifogás útján sem hivatkozhat.

A B. Kft-vel szemben fennálló kölcsönrel kapcsolatban az alperes az elsőfokú bíróság tájékoztatása ellenére nem kért szakértői bizonyítást, így a tartozás elismerése ellenében nem bizonyította azt, hogy tartozása nem áll fenn.

Nem találta megalapozottnak az elsőfokú bíróság alperesnek azt a védekezését sem, hogy tartozása csupán 11 000 000 Ft és járulékai erejéig áll fenn. A perben beszerzett tanúvallomások nem támasztották alá azt az alperesi előadást, miszerint a hátralék összegének 11 000 000 Ft-ban történő megállapítására az alperes által a felperes részére végzett tevékenységnek figyelembe vételével.

Az alperes által megkötött megbízási szerződés létrejöttének időpontjában a felperessel 2009. október 14. napján megkötött fizetési megállapodás még hatályban volt, mivel azt a felperes csak a 2011. október 20. napján kelt, az alperes által 2011. december 8. napján átvett nyilatkozattal mondta fel. A megállapodás felmondása következtében az alperes elveszítette a kamatfizetéssel kapcsolatos kedvezményét, a felperes pedig a kamatokat visszamenőlegesen felszámíthatta, az alperes teljesítését pedig az addig esedékessé vált kamatokra számolta el.

Az adós a Ptk. 523. § (2) bekezdése, illetve a perbeli szerződés alapján is kamatfizetésre volt köteles. Az ügyleti kamat mértékét a felek 10 %-ban határozták meg azzal, hogy ha a szerződés szerinti kötelezettségét az alperes esedékességkor nem teljesíti, akkor évi 22 %-os kamatot köteles megfizetni, a tőkére vonatkozóan pedig évi 6 %-os, a kamatra vonatkozóan pedig a mindenkorijegybanki alapkamat kétszeresét is felszámíthatja a felperes. A felek szerződése tehát a jogszabály által nem tiltott, kamatos kamatra vonatkozó kikötést tartalmazott.

A felperes a perben 25. sorszám alatt becsatolta a kimutatását, amely szerint 2009. október 31. napjáig a szerződésben rögzített 22 %-os kamatot érvényesítette, 2009. november 1. napjától a tőkeösszeg után a szerződésben rögzített 22 + 6, tehát 28 %-os mérték helyett 16 %-os kamattal számolt, míg a késedelmi kamat vonatkozásában a szerződésnek megfelelően érvényesítette a kamatos kamatot.

A szerződésben kikötött 22 %-os ügyleti, illetve a 22 + 6 %-os késedelmi kamat összege 2007. január 1. és 2012. június 30-a közötti időszakra 26 640 000 Ft, amelyből az alperes által teljesített 4 000 000 Ft-ot levonva 22 640 000 Ft az az összeg, ami kamatos kamat nélkül is meghaladja a felperes előbb hivatkozott kimutatásában részletezett, illetve a keresettel érvényesített kamatot. Ezért a bíróság nem találta szükségesnek a felperesi kimutatás tételes ellenőrzését.

A 2012. június 30. napjától kezdve érvényesített 22 + 6 %-os késedelmi kamat a tőke és a mindenkorijegybanki alapkamat kétszeresével megegyező késedelmi kamatkövetelés a kamat vonatkozásában szintén a szerződés rendelkezéseinek megfelelő volt, ezért a bíróság a felperes keresetét e vonatkozásban is alaposnak találta.

Mivel a felperes által igényelt kamat a hitelintézetek gyakorlatában nem volt túlzottnak tekinthető, ezért az alperesnek a kamat mérséklésére irányuló kérelmét nem találta megalapozottnak az elsőfokú bíróság.

A pervesztes alperest a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperes perköltségének a megfizetésére.

Az ítélet ellen az alperes nyújtott be fellebbezést, melyben elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének a megváltoztatását, és a felperes 11 000 000 Ft tőkeösszeget meghaladó keresetének a teljes elutasítását, másodlagosan pedig az elsőfokú bíróság ítéletének a

hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására, és újabb határozat hozatalára való utasítását kérte. Mindekét esetben kérte a felperes kötelezését a perköltség viselésére.

Az elsőfokú bíróság ítéletét jogszabálysértőnek és megalapozatlannak tartotta.

Előadta, hogy az elsőfokú bíróság az általa ismertetett szerződési kapcsolatokra hivatkozással állapította meg azt, hogy az alperes a 2009. október 14. napján kötött fizetési megállapodással elismerte a felperessel szemben fennálló tartozását, és megállapodott a felperessel a tartozás rendezéséről.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást tévesen, részben hiányosan állapította meg, ezért téves jogi következtetésekre jutott.

Az alperes a perben folyamatosan hivatkozott arra, hogy 2011. február 15. napján a per tárgyát képező szerződések módosításra kerültek akként, hogy az alperes tartozásának aktuális egyenlegét 11 000 000 Ft-ban rögzítették.

Sérrelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe az alperes ezen hivatkozását, és ítéletében sem adta indokát annak, hogy miért nem találta megalapozottnak az alperes ezen védekezését.

Hivatkozott arra, hogy a peres iratok között található hivatalos cégmásolatok adatai alapján tényként állapítható meg, miszerint mind J.E., mind pedig M.J.Gy. a perrel érintett időszakban a felperesi társaság törvényes képviselői voltak, önálló cégjegyzési joggal.

A perben becsatolt, 2011. február 15. napján kelt megbízási szerződés 4.) pontjának utolsó bekezdése jól láthatóan rögzíti az alperes kézírásával tett módosítást, miszerint az adott napon az alperes tartozásának aktuális egyenlege 11 000 000 Ft. A lap alján az alperes aláírásával igazolja a javítást.

A szerződés 4.) pontjában tett javítás vonatkozásában nem a szerződést kötő J. Kft. tett nyilatkozatot, hanem maga a felperes. Annak ellenére, hogy a J. Kft. többségi tulajdonosa a felperesi részvénytársaságnak, azonban a részvénytársaság helyett nem tehet jognyilatkozatot a Kft., arra csupán a törvényes képviselői jogosultak. Egy ...-i étteremben megtartott egyeztető tárgyaláson viszont a felperes törvényes képviselői egyeztek meg az alperessel a korábbi megállapodásuk módosításában, és ennek eredményeként került sor az alperes kötelezettségét rögzítő összeg megfelelő megváltoztatására.

Sérrelmezte, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta a ...-i étteremben történt megállapodás részleteit, holott a tanúként meghallgatott M.J.Gy. erre nézve is nyilatkozott. Mivel az alperesnek a J. Kft.-vel szemben semmilyen elszámolási kötelezettsége nem volt, csupán a felperessel szemben állt fent tartozása, így valójában ez az elszámolás a felperes törvényes képviselőjével történt meg. Ezt az alperesi állítást, valamint azt, hogy az alperes megbízási díja beszámításaként került csökkentésre az alperesnek a felperes felé fennálló tartozása Sz.A. és N.S. tanúk vallomása is megerősítette.

Lényegesnek tartotta a szerződésmódosítás megkötésének az alperes által hivatkozott körülményeit is. Bár nem vitás, hogy a J. Kft.-vel kötött szerződés elsősorban a megbízás feltételeit részletezi, de az is tény, hogy egyben rögzítve lett a felperes és az alperes között fennálló szerződéses kapcsolat alapján a tartozás egyenlege. Ebből következően a hivatkozott megbízási szerződés háromoldalú megállapodásnak minősült. J.E. ugyanis mind a J. Kft. ügyvezetője, mind pedig a felperes nevében jogosult volt szerződéses nyilatkozat tételére. A megbízási szerződést az alperes által rávezetett javítást követően írta alá a felperes törvényes képviselője.

A Ptk. 200. §-a, 205. §-a és a 207. § (1) bekezdése szerint tehát a felperes tudomásul vette és elfogadta azt az egyezséget, amely szerint 2011. február 15. napján az alperes aktuális tartozása 11 000 000 Ft tőkeösszegeből állt. Mivel kamat sem ebben az okiratban, sem a későbbiek során nem került szóba, ezért a felperes csupán 2011. február 15. napjától tarthat igényt a Ptk. 301. §-a szerinti mértékű kamatra.

Az elsőfokú bíróság tévesen hivatkozik a 2009. évi szerződésben vállalt kötelezettségre, mivel éppen ezeket módosították a felek a 2011. február 15. napján kelt szerződésmódosítással. A felperes tehát kizárólag ezen módosított összegű követelést támaszthatja az alperessel szemben.

Mivel a 2009. október 14-ei fizetési megállapodás 2011. évben módosításra került, ezért már nem volt lehetősége a felperesnek arra, hogy a 2011. december 8-án kézbesített nyilatkozattal felmondja azt. Ha felperes a 2011. évi megállapodás érvényességét vitatta volna, úgy annak megtámadására egy éven belül lett volna jogosult. Mivel ez nem történt meg, így a módosítás mind a mai napig érvényes és hatályos.

Tévesnek tartotta az elsőfokú bíróság döntését a kamatok, illetve azok tőkésítése vonatkozásában is. Állította, hogy sem a 2006. évi kölcsönszerződésben, sem a 2009. októberi fizetési megállapodásban a felek nem rendelkeztek konkrétan arról, hogy a felperes jogosult a követelése összegét feltőkésítve kamatos kamatot igényelni.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását, és az alperesnek a másodfokú perkoltsége megfizetésére kötelezését kérte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a széles körben lefolytatott bizonyítási eljárás alapján megalapozottan, jogszerűen hozta meg ítéletét, az alperes fellebbezési hivatkozásai megalapozatlanok. Az alperes és a J. Kft. közötti megállapodás nem tekinthető háromoldalú megállapodásnak, azt a felperes képviselőjében eljáró személy nem írta alá. J.E. a szerződést kizárólag a J. Kft. képviselőjében látta el aláírásával. Erre tekintettel a megállapodás nem tartalmazhatott olyan kitételt, amely a peres felek közötti jogviszonyra, és ezáltal a felperes által követelhető összegre kihatással lett volna. Ezért az alperes alaptalanul állította a fellebbezésében azt, hogy a megállapodásban az általa javított összeg a peres felek közötti szerződésmódosításnak minősülne.

Arra is hivatkozott, hogy mivel a javítást kizárólag az alperes eszközölte az okiratban, azt a J. Kft. nem fogadta el aláírásával, ezért a javítás kizárólag az alperes nyilatkozataként értékelhető. Álláspontja szerint az alperes fellebbezésében hivatkozott tanúk nyilatkozatai sem igazolták az alperes állításait.

Az alperes fellebbezése nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítást a szükséges körben és mértékben az eljárási szabályoknak mindenben megfelelően lefolytatta, a beszerzett bizonyítékokat (okirati bizonyítékok, tanúvallomások) gondosan, okszerűen értékelte, a tényállást a Pp. 206. § (1) bekezdése szerint, a felek előadásának és a beszerzett bizonyítékoknak egybevetése alapján állapította meg, a helyesen megállapított tényállásból helyes jogi következtetést vont le, ítélete ezért megalapozott és okszerű.

Ítéletét az elsőfokú bíróság minden releváns körülményre kiterjedően megfelelő indokolással látta el, amellyel az ítéletábra teljes egészében egyetért, ezért az ítéletábra az

elsőfokú bíróság ítéletét a Polgári perrendtartásról szóló többször módosított 1952. évi III. törvény (Pp.) 253. §-ának (2) bekezdése szerint - figyelemmel a Pp. 254. § (3) bekezdésének rendelkezésére is - annak helyes indokai alapján hagyta helyben.

Az alperes fellebbezése nem volt alkalmas arra, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének a megváltoztatását, vagy annak hatályon kívül helyezését eredményezze.

Az alperes a fellebbezésében tévesen állította azt, hogy a felperessel 2006. évben megkötött szerződések és a 2009. október 14-én közöttük létrejött fizetési megállapodás módosítása történt meg a J. Kft.-vel 2011. február 15. napján megkötött megbízási szerződés alapján. Ez utóbbi szerződés az alperes és a felperes többségi tulajdonosa, a J. Kft. között jött létre, az ott meghatározott tárgykörben és feltételekkel.

Az a körülmény, hogy a megbízási szerződésnek a díjazásra vonatkozó rendelkezéseket tartalmazó 4.) pontjában a szerződésben írt együttes feltételek megvalósulása esetén a megbízott alperest megillető sikerdíj fizetésének a módját szabályozták a felek - miszerint a kifizetendő összegbe beszámításra kerül a megbízottnak (alperesnek) a C. Zrt.-vel (felperessel) szemben fennálló tartozásából 11 000 000 Ft, és hogy a tartozás egyenlege a szerződéskötés napján 23 355 907 Ft - nem jelenti azt, hogy a felek között háromoldalú megállapodás jött volna létre.

Az alperes a tartozás egyenlegének az összegét egyoldalúan „javította” 11 000 000 Ft-ra, ezt azonban nem lehet a felperes nyilatkozataként figyelembe venni.

A 2012. március 1. napján megtartott tárgyaláson meghallgatott tanúk (M.J., Sz.A.G.) a 8. sorszámú jegyzőkönyvben nyilatkoztak arról, hogy a 2009. október 14-ei fizetési megállapodásra tekintettel határozták meg az alperes sikerdíjába beszámítandó összeget, de ezt maguk sem tekintették pontos adatnak. Az alperes ugyan kérte, hogy állapodjanak meg a fennálló tartozása pontos összegében, erre azonban nem került sor, tételes elszámolás nem volt lehetséges, és ez nem is állt szándékában a felperes részéről a megbeszélésen jelenlévő Mester Jánosnak, aki egyébként is úgy ment el a tárgyalásra, hogy az alperessel kötött fizetési megállapodást felmondja. Erre akkor nem került sor, csak később, a per során, a felperes új tulajdonosának döntése nyomán.

A jogvita elbírálásánál jelentőséget kell tulajdonítani annak a ténynek is, hogy a felperes a 2006. évben megkötött hitelszerződés alapján 2009. február 20. napján fizetési meghagyás kibocsátását kérte az alperessel, mint kötelezettel szemben, azaz megkezdte az igényérvényesítést.

Az alperes ellentmondása folytán perré alakult eljárás a felek közös kérelmére négy ízben is szünetelt, mivel a peres felek meg akartak állapodni a felperesi követelés megfizetése tárgyában. Az egyik ilyen, a per elkerülését célzó megállapodás volt a 2009. október 14. napján létrejött fizetési megállapodás is.

A J. Kft. és az alperes által 2011. február 15. napján megkötött megbízási szerződés fizetési feltételeinek a meghatározása során az ekkor még hatályos, 2009. október 14-ei fizetési megállapodásban foglalt fizetési ütemezésre tekintettel került szóba a felperessel szembeni 11 000 000 Ft összegű alperesi tartozás beszámítása, mert ekkor a felek még bíztak abban, hogy a felperes követelése valamilyen módon peren kívül megtérül.

A felperes a peren kívüli megegyezés eredménytelensége folytán a 2011. július 11. napján benyújtott kérelmével kérte ismételten a szünetelő eljárás folytatását.

Az ítéltábla megjegyzi, hogy mivel a 2011. február 15. napján kelt szerződést nem a felperes kötötte meg az alperessel, ezért még abban az esetben is, ha a J. Kft. az alperes által javított összegben is vállalta volna azt, hogy a sikerdíjat elszámolja, ez akkor sem kötötte volna a felperest a saját követelése tekintetében.

Az ítéltábla nem találta alaposnak alperesnek a kamatos kamat érvényesíthetőségével kapcsolatos fellebbezési kifogását sem.

A felek között 2006. december 31. napján létrejött hitelszerződés 5.) pontja ugyanis egyértelmű rendelkezéseket tartalmaz a kamatos kamat felszámításának a lehetőségére nézve, azt pedig az elsőfokú bíróság helytállóan rögzítette, hogy a jogszabály a felek ilyen tartalmú megállapodását nem tiltja.

A 2009. október 14-ei fizetési megállapodásban is az alperes a 2006. december 31-ei hitelszerződés szerinti kamatos kamat megfizetésére vállalt kötelezettséget.

Az alperes alaptalanul támadta a 2009. október 14-ei fizetési megállapodásnak a felperes részéről történt felmondását is, mivel arra a felmondás időpontjában hatályos szerződés lehetőséget biztosít.

Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a másodfokú eljárással felmerült költségeit maga viseli, valamint a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján az ítéltábla őt kötelezte a felperesnek a másodfokú eljárással felmerült, a felperes jogi képviselőjének "A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről" szóló többször módosított 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a.) - b.) pontja, (5)-(6) bekezdései, és a 4/A. §-ának (1) bekezdése alapján, mérlegeléssel 300 000 Ft + áfa = 381 000 Ft összegben megállapított ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltségét.

Debrecen, 2013. június hó 25. napján

Dr. Madarász Anna sk a tanács elnöke, Cogoiné Dr. Boros Ágnes sk előadó bíró, Dr. Riczu András sk bíró

A kiadmány hitelül:

Kiadó